

N:o 234.

Af Herr **F. G. Isberg**: *Med förslag till ett tillägg i 86 § af konkurslagen.*

Under den tid, som förflutit sedan 1862 års konkurslag trädde i verkställighet har erfarenheten redan visat, att flera förändringar och tillägg deruti varit och äro af förhållandena påkallade.

En förändring har redan kommit till stånd i fråga om förlikning och ackord emellan gäldenär och hans borgenärer. En annan förändring eller ett tillägg synes mig af högsta behof föranledas.

§ 88 i nämnde lag innehåller det stadgande, att borgenär, emot hvilken yrkande om edgång i laga tid framställt blifvit, är pliktig att inom en månad efter utgången af den tid, som i 86 § är stadgad, till Rätten eller domaren ingifva bevis att han föreskrifven ed aflagt.

Men det finnes icke tillika stadgadt, att den, som framställer ett dylikt yrkande, skall derom underrätta fordringsegaren. Följden deraf har varit den, att många fordringsegare, som bevakat en rättmätig, klar och ostridig fordran, grundad på företedda handlingar, och som derföre saknat anledning att befara några anmärkningar mot sjelfva fordran och således ej efterhört, huruvida yrkande om fullgörande af edgång blifvit framställt, utan endast afvaktat blifvande utdelning, oförmodadt funnit sig i utdelningsförslaget uteslutne från all sådan och, äfven om de sedermera fullgjort edgången, fått en ringa eller ingen utdelning, enär konkursmassornas tillgångar antingen helt och hållet eller ock till största delen varit tagna i beräkning vid det första utdelningsförslagets upprättande. Många fall hafva jemväl inträffat, då en och annan om sitt anseende mindre nog-

räknad borgenär framställt det yrkande, att alla andra borgenärer i konkursen må sina fordringar med borgenärsed fästa, endast i hopp derom, att de samtliga eller åtminstone flera af dem, i okunnighet om ett sådant yrkande, skulle försumma edgången och således blifva uteslutne från utdelning, hvaraf åter följt, att de, som framställt yrkandet, fått full betalning för sina fordringar, men de, som försummat edgången, föga eller intet. Sysslomän i flera konkurser, der sådant inträffat, hafva väl visat den grannligheten emot de öfrige borgenärerne, att de i tidningarne kungjort det framställda yrkandet om edgång, men de hafva ej varit dertill förbundna, och flera fordringsegare hafva ej uppmärksammat kungörelsen.

Öfver detta förhållande har försports en allmän klagan, och isynnerhet utländningar, som på förenämnda sätt gått miste om betalning för sina fordringar, hafva på hvarjehanda sätt framfört en sådan klagan.

Jag föreslår derföre:

att i 86 § af konkurslagen, efter orden »förr stadgade äro,» införes följande tillägg: »Om ett sådant yrkande, hvilket ej må i bevakningsinlaga väckas, vare den, som yrkandet framställt, skyldig att, inom hälften af den i § 88 stadgade tid, derom underrätta fordringsegaren eller dess ombud, eller, der ingen af dessa kan anträffas, om yrkandet införa kungörelse i allmänna tidningarne inom åtta dagar före det edgången ske bör; och skall han tillika derförinnan till rätten eller domaren ingifva bevis att han fullgjort hvad sålunda blifvit föreskrifvet, vid påföljd, att hans yrkande om edgång lemnas utan afseende».

Detta af mig föreslagna tillägg skulle hafva till följd, att yrkande om edgång ej komme att framställas af ofvanberörda anledning eller i andra fall, än då giltigt skäl dertill förefunnes.

I händelse mitt förslag vinner bifall, torde de i slutet af 86 § förekommande orden: »Ej må sådant yrkande i bevakningsinlaga väckas» böra bortfalla.

Stockholm den 28 Januari 1869.

F. G. Isberg.